

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S.
Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica,
Seu Libri, De Theologicis Disciplinis**

Berti, Giovanni Lorenzo

Monachii [u.a.], 1749

Caput XV. Vindicatur S. Cyrillus Alexandrinus à nota hæresos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83684](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83684)

dantur à prædicto Joanne Thoma cap. 28. citati libri. Atque hunc proſcriptum eſſe, non ob hæreticam doctrinam, ſed ob aſpera quædam, atque ut ita dicam, nimix devotionis argumenta, liquet ex Indice librorum expurgandorum. Et ſane Auſtor ex quo avia Chriſti ſit Anna, pag. 392. & ſeqq. demonſtrare niti- tur ejusdem Annæ cognationem eſſe di- vinam, eandem appellat ſocrum Spiritus

ſancti, contendit eſſe Dominam Angelo- rum, ait eſſe aviam Chriſti *plenius*, quam alia mulier avia ſit nepotum ſuorum, af- firmat & ipſam *concurriſſe* ad unionem hypſtaticam; ac ſcribit alia complura, in quibus erga D. Annam devotio diale- ctice ſyllogizans poteſt ſimpliciores in errorem inducere. Hac ergo ratione Annam Dei aviam dicere non debemus.

CAPUT XV.

Vindicatur S. Cyrillus Alexandrinus à nota hæreſeos.

SUMMARIUM.

1. Neſtorius tribuit Cyrillo errorem Apollinarii.
2. Cædes Hypatiæ immeritò affingitur Cyrillo.

3. 4. & 5. Vindicatur S. Cyrillus.
6. & ſeqq. Solvuntur objectiones.

1. Neſtorius tribuit Cy- rillo erro- rem Apolli- narii.

NULLUS Neſtorium magis exagita- vit, quam ſanctiſſimus Alexandri- nus Antiſtes Cyrillus, qui anno 412. Theophilo vita functo ſucceſſerat. Is erumpente circa annum 419. Neſtoria- na hæreſi ejus auctorem gravi, & eru- dita Epistoſa admonuit; deinde cognita Neſtorii pervicacia per aliam Epistoſam certiorẽ reddidit pernicioſi erroris Ro- manum Pontificem Cœleſtinum. Coe- git etiam adverſus Neſtorianos Synodum Alexandrinam, in qua edita fuerunt duo- decim Capitula, ſive Anathematiſmi con- trarii Neſtorianis blaſphemiis; quibus anathematiſmiſ impius hæreſiarcha duo- decim alios oppoſuit. Ut ergo Neſto- rius à Cyrillo redarguebatur, quod unum Chriſtum in duos filios diſpeſceret, & Virginem Mariam negaret eſſe *Deiparam*; ita Cyrillus inſimulatione erroris Apolli- narii, & Arii reprehendebatur à Neſto- rio, quod ſtatuereſt unam in Chriſto na- turam. Nec deſuerunt Cyrillo adverſa- rii clariffimi ex eo præſertim commoti, quod ſcripſerit *unam eſſe naturam Dei incarnatam*: inter quos numerantur Joannes Antiochenus cum Orientalibus aliis, Andreas Samofatenſis, & Theodoretus Epicoſpus Cyri: qui duo mandantibus aliis adverſus Cyrillum coactis, ſtudue- runt illius anathematiſmos ſcriptis im- pugnare. At Cyrillus editis vindictis, & libro Apologetico omnem à ſe propul- ſavit ſuſpicionem erroris, ita, ut etiam Joannes Antiochenus cum cæteris Orien- talibus tandem Ephęſinæ Synodo acceſ- ſerint, & Theodoretus inita cum Cyril- lo concordia Neſtorium damnaverit. Nec ſola Apollinarii hæreſis objecta eſt Cy- rillo, ſed etiam ſcelus maximum, & im- mane, ſcilicet, quod Hypatiæ celebra-

rimam Philoſopham Alexandrinam du- ctus invidentia, & livore feciſſet à plebe membratim diſcerpi, & adverſus Ore- ſtem Præfectum plebem commoviſſet. Hypatiæ cadem contigiſſe anno Alexan- drinæ Aeræ 406. & V. Ae. 413. demon- ſtrat Pagius ad annum ccccxv. num. 20.

Hanc impactam Cyrillo calumniam re- pellit Nat. Alex. Hiſt. Ec. ſæc. v. cap. iv. art. 14. quod plebs Chriſtianorum conſpiratione facta exacerbavit Oreſtem, & Hypatiæ occiderit inſcio Cyrillo, qui tantum zelo fidei catholicæ permotus ejeceſat Alexandria Judæos poſt illatam ab his ingentem cladem Chriſti fidelibus: quam ob rem Præfectus ratus à Cyrillo auctoritatem ſuam fuiſſe labefactatam, nunquam adduci potuit, ut injuſtam re- primeret indignationem. Atque hinc populi adverſus Præfectum, & Hypatiæ ei ſingulari amicitia conjunctam, & for- ſitan altricem diſſidiorum, tumultuoſa concitatio. Illius propterea auctorem fecit Cyrillum primus omnium Dama- ſcius in vita Iſidori Philoſophi, de quo Suidas, & H. Valeſius in Notis ad So- cratem pag. 86. Verum Damaſcio nul- lam fidem debemus, quod fuerit, ut ani- madvertit Guilielmus Caveus in H. Ec- cleſ. Script. Chriſtianæ Religionis hoſtis acerrimus. De his plebis Alexandrinæ in Oreſtem, & Hypatiæ conſpirationi- bus plura habet etiam Socrates lib. vii. cap. 14. & 15. nec Cyrillo admodum plaudit. Sed Socrates addiſtus erat No- vatianis, quibus S. Antiſtes extremum bellum indixerat: ac præterea idem So- crates ſcribit Monachos Nitriæ, quibus auctoribus deteriora evenerunt, non à Cyrillo fuiſſe commotos, ſed ſerventio- re

2. Cædes Hy- patiæ immer- ito affingi- tur Cyrillo.

re animo pręditos jam inde à temporibus Theophili, qui illos adversus Dioscorum armaverat. Fatetur etiam Hypatiam interemptam, non Cyrilli, sed Petri Lectoris conspiratione. Hac itaque calumnia repulsa, alteram, quę spectat ad institutum nostrum nunc expungemus.

3.
Propositio.
Probatur 1.
ab Auctori-
tat. Pontif.
Concil. ac
Patrum.

PROPOSITIO. S. Cyrillus immerito insimulatus est hæresis Apollinari.

Theologi solent hanc propositionem demonstrare extrinsecis argumentis ab auctoritate Summorum Pontificum, Conciliorum, ac Patrum. Cęlestinus enim in Epistolis ad ipsum Cyrillum, ad Joannem Antiochenum, atque ad Nestorium, Cyrilli studium commendat, doctrinam probat, fidem confirmat, & zelum dignissimis laudibus concelebrat. Idem pręstat Gregorius II. in Professione Fidei ad sanctum Germanum Constantinopolitanum Antistitem. Probarunt insuper duodecim Cyrilli Capitula Episcopi Aegyptii, qui ad Synodum Alexandrinam convenerant. Concilium Ephesinum illa ab omni errore declaravit immunia omnium Episcoporum consensu Act. 1. & Act. 9. in Relat. ad S. Pontificem Cęlestinum. Synodus pariter Chalcedonensis Act. 2. contestata est, se idem credere quod Cyrillus: & in definitione fidei Act. 5. ejusdem Cyrilli Epistolas suscepit, & consecravit. Quinta denique Generalis Synodus can. 13. eo nomine damnavit Scripta Theodoret, quod oppugnare studuerit anathematismos Cyrilli. Catholicam pręterea Cyrilli doctrinam, & ab Oecumenicis Synodis comprobata, scribit Epiphanius Archidiaconus Alexandrinus in Epist. ad Maximianum Episcopum, Joannes Sebaenus in literis Synodicis ad Leonem Augustum, Liberatus in Breviario, & alii. Nefas est igitur insimulare hæreseos sanctum Cyrillum tam amplo, firmissimoque judicio summopere commendatum.

4.
prob. 2.
Argumentis
aliorum.

Hęc sunt argumenta, quę in defensionem Cyrilli proferri solent: hęc producit Natal. Alex. Dissert. VII. in Hist. Eccl. sæc. V. Juēnin Dissert. V. de Essent. Incarnat. Cap. 11. Art. 2. Tournely Q. VII. de Incarnat. pag. 259. Boucat Dissert. III. sect. 3. &c. Neque hęc à nobis infirma putantur: sed singula in compendium redacta sunt; illisque robur addimus ex quo Cyrillum *invictissimum Fidei propugnatorem* appellet Ecclesia Romana in Martyrologio die 27. Januarii, & Menologium Gręcorum die 9. Junii: Anastasius quoque Sinaita in Hodego cap. V. Eulogius Archiepiscopus Alexandrinus

in Oratione adversus Calumniatores SS. Patrum; Photius etiam in Biblioth. Cod. 311. Idatus in Chronico, Gennadius de Script. Eccles. cap. 65. & posteriores omnes Historici. Verum cum non defuerint viri improbi, qui conati sunt adversus Cyrillum styllum acuere, contentes Synodum Ephesinam immerito illius scripta probasse, & deceptos fuisse in hac causa quamplurimos errore facti, & Nestoriani dogmatis ignorantia; videtur nobis opportunum vindicias Sancti Cyrilli non solum prædictis, sed etiam sequentibus argumentis contexere.

Cyrillum itaque ab errore Apollinarii fuisse immunem ulterius his momentis evinco. I. Qui post Incarnationem duas in Christo naturas, divinam, humanam, quę docuit impermixtas, atque in suo esse distinctas permanere, is non est proculdubio Apollinarii infectus errore. S. Cyrillus duas post Incarnationem naturas impermixtas, & quantum ad *divinam* attinet distinctas profitetur. Igitur S. Cyrillus imbutus non est Apollinarianarum errore. Probatur minor. Idem Cyrillus in libro 11. contra Nestorium ait: *Ergo unum (Christum) confitere, naturas non dividens, sed ita, ut scias interim, & sentias, aliam esse carnis rationem, aliam divinitatis sibi ipsi convenientem. Non enim carnem ipsam Verbi divinitatem factam esse dicimus.* Et lib. 111. *Altera quippe res est divinitas, altera nostrę similis humanitas; si eam, quę naturis inest, naturam consideres: verum conventionem, quę in veram unitiorem fit, unus ex ambabus Christus existit.* Item Epist. ad Nestorium: *Differentes sunt, quę in veram unitatem coactę sunt naturę; sed unus ex ambabus Christus, & Filius existit.* Plura alia afferentur in solutione argumentorum. II. Qui-
Secundū
dam insimularunt Beatum Cyrillum hæresis Apollinarii, quod scripserit unam esse naturam Verbi incarnatam, quod inter divinitatem & humanitatem admiserit *naturalem* unitiorem, & quod prædicaverit duas in Christo naturas *indivisas*. At nullam ex his præcipuis causis, quas prætexerunt Orientales, posse labefactare fidem Cyrilli invicta argumenta commonstrant. Immerito ergo hanc fidem quidam conati sunt vellicare. Prob. minor quantum ad primam partem. Etiam S. Flavianus in Professione Fidei, quam inscripsit Imperatori Theodosio probata ab omnibus Orientalibus, & relata à Sancto Eulogio Alexandrino apud Photium Codice cccxi. ait: *Etenim & duabus naturis Christum post Incarnationem*

5.
probatur 2.
Argumentis
Auctoris
imo.

nem in una hypochaſi conſistentes, unam naturam Verbi incarnatam, & carne indutam dicere non negamus. Dixerunt pariter unam naturam Dei Verbi incarnatam Athanaſius in libro de Incarnat. Baſilius Seleucienſis, & alii laudati à Dionyſio Petavio lib. iv. cap. 5. & 6. & in Synodo Lateranenſi celebrata contra Monotheliſas ſub Martino I. damnatur anathemate. *Quisquis ſecundum SS. Patres non conſitetur proprie, & ſecundum veritatem, unam naturam Dei Verbi incarnatam.* Immerito itaque Divo Cyrillo conſtat calumnia, quod reſellens Neſtorium unam incarnatam naturam dixerit. Probatur ejuſdem propoſitionis pars altera: Cum Neſtoriani inter divinam humanamque naturam admiſerint ſolam unionem moralem, & ſecundum dignitatem; fides catholica proſitetur unionem veram, & ſecundum hypochaſim, per quam Chriſtus in duabus naturis ſubſiſtens ſit verus Deus, ſit una perſona, ſit idem Dei filius, & Virginis: id vero Sanctus Cyrillus affirmat ſtatuens unionem naturalem; ſcribens in Declaratione tertii Anathem. Tom. 6. Regiæ edit. Pariſienſis, pag. 149. ſe duarum naturarum unionem appellare *φύσιν* adverſus illos, qui ſubſiſtentes poſt unionem dividunt, & ſingulas, hoc eſt, Deum, & hominem ſeparatim ponunt, talemque illarum copulam conſingunt, quæ ſecundum ſolam dignitatem contingit. Et in Apologetico pag. 167. *Si naturalem unionem dixerimus, veram intelligimus.* Igitur S. Cyrillus immerito hæreſis inſimulatus eſt, quod in Chriſto unionem agnoverit naturalem. Probatur ejuſdem minoris pars tertia. Appellare Chriſtum indiviſum eo ſenſu, quod ſit unus ſecundum hypochaſim, eſſi natura humana non ſit natura divina, non eſt conſentire Apollinario, ſed myſterium Incarnationis propugnare. At Divus Cyrillus ita prædicat de Chriſto indiviſum, ut evincat unum eſſe ſecundum hypochaſim, manente proprietate, ac diſtinctione utriuſque naturæ: ſcribit enim in Episto- la ad Valerianum Iconii Episcopum; *Conſitemur quod à carne quidem eſt carnem eſſe, quod à Deo Deum eſſe; ſed idem ſecundum utraque Chriſtus, unus Filius, unus Dominus.* Et in Episto- la ad Acacium Episcopum Melitenenſem teſtatur ſe cum Orientalibus non dividere unum Filium, & Chriſtum, à Patre ut Deum, & ex muliere natum in carne ut hominem. Sanctus ergo Cyrillus prædicans Chriſtum indiviſum propugnat Catholicam Fidem Incarnationis, non conſentit Apollinario, non Ario, non Eunomio,

R. P. Berti Theol. Tom. V.

non hæreticorum alicui. III. Etiamſi Tertiæ in composito duæ ſint diſtinctæ naturæ, ut in homine natura ſpiritalis, atque corporea; poſt earum ſubſtantialem unionem recte dicitur una natura composita, v. g. una natura hominis; neque dicendo unam hominis naturam, ſignificatur eſſe unam eandemque ſubſtantiam carnis, & ſpiritus, ſed eſſe unam perſonam in utraque ſubſtantia. At D. Cyrillus nunquam dixit absolute unam eſſe in Chriſto naturam, ſed aut eſſe unam naturam Dei incarnatam, ut inquit in Commonitorio ad Eulogium; aut eſſe naturam unam Verbi ſacri hominis, poſt unionem, ut in Episto- la ad Acacium; aut unam eſſe naturam tantum in composito, ut in Episto- la ad Succesum: imo prohibet unam naturam dicere, quia Chriſtus eſt unus ex duabus naturis; in eadem Episto- la, aliisque in locis productis à Photio in Bibliotheca pag. 850. & ſeqq. Ergo Cyrillus non ait unam eandemque in Chriſto eſſe naturam humanam, atque divinam, ſed unam naturam Chriſti ſecundum hypochaſim, ſcilicet, poſt unionem eſſe unam Perſonam indiviſam ex duabus naturis compactam. IV. Orientales, qui adverſus Cyrillum conveniant, omni procul dubio duas in Chriſto ſatebantur naturas, easque expreſſe diſtinguebant in Profeſſione Fidei exhibitæ Sancto Cyrillo à Paulo Emiſſeno. At idem Cyrillus Fidem Orientalium probavit in Episto- la ad Acacium Melitenenſem; & Episto- lam redditam ſibi à Paulo Emiſſeno ſcribens ad Joannem Antiochenum appellavit *irreprehensibilem*: imo cum nonnulli accuſarent Orientales, propterea quod duas naturas conſiterentur, ut ſcribit S. Eulogius, primo Cyrillus erubuit, veritus ne denegarent cum Neſtorio hypochaſticam unionem; quippe idem Neſtorius prætextu duarum naturarum curabat etiam hypochaſes ſeparare: ſed Episto- la Orientalium accurate perlecta, ſe illis per omnia conſentire affirmavit, ſcribens ad Valerianum Iconii Episcopum, etiam Orientales damnare hæreſim Neſtorii, Virginem fateri Dei param, & unum Chriſtum perfectum in divinitate, & perfectum in humanitate, non diviſum in duos Filios, & Dominos, venerari. Si igitur Apollinariſtæ non fuerunt Orientales, qui nondum explorata veritate ſteterunt adverſus Cyrillum; neque Cyrillus ipſe Apollinario conſenſit. Hæc quatuor argumenta à nobis addita iis, quæ communiter afferuntur, reddunt cauſam Cyrilli non ſolum auctoritate munitam, verum etiam invictiſſimis rationibus definitam, ac certam.

R

ARGU.

ARGUMENTA ADVERSUS FIDEM CYRILLI.

6.
Obijciur.

Pugnāt adversus Cyrillum primum extrinsecis testimoniis. Illum quippe tanquam suspectæ fidei traduxerunt Joannes Antiochenus cum cæteris Orientalibus, Theodoretus, Ibas, & Isidorus Pelusiota. Quorum auctoritas pluris facienda est; nam quantum ad Orientales attinet, idem Cyrillus, ut vidimus, illorum Fidem asseruit irreprehensibilem, eique subscripsit; neque vicissim petiit ab iis, ut suis anathematismis subscriberent. Theodoretum tanquam Catholicum recepit Synodus Chalcedonenfis, non exigens ab illo, ut revocaret quæ scripserat contra Cyrillum. Isidorus Pelusiota ab ipso Cyrillo Patris loco habebatur. Ibas etiam à Chalcedonenfi Synodo habitus est Orthodoxus. Horum itaque testimonium adversus Cyrillum grave est admodum ac æstimandum.

7.
Respondetur.

Resp. si ad testes provocemus, longe plures, atque auctoritatis præcipuæ stare pro Cyrillo, ac Synodum ipsam Chalcedonensem, quam producunt in commendationem Ibas, & Theodoreti, in definitione Fidei, quæ extat Act. v. suscepisse, probasse, atque declarasse Orthodoxam ejusdem Cyrilli doctrinam. Itaque omnes, qui sinistra de Cyrillo judicarunt, errore facti decepti sunt. Primo enim Joannes Antiochenus, Theodoretus, & Ibas olim opinabantur Nestorium recte sentire, ut liquet ex præcedenti cap. xiiii. Nil ergo mirum si ex adverso erroris insimulabant invictissimum Nestorii Oppugnatorem. Deinde hos revera fuisse deceptos demonstrabimus capite proximo. Præterea hæreses, quæ præcesserant, contra sacrosanctum Incarnationis Mysterium, & nondum explorata Nestorii vafrities, novum etiam *unionis hypostaticæ* vocabulum, quod ad refellendam hæretici tergiversationem opportune Cyrillus adhibuit, nec non unionis naturalis, & unius naturæ incarnatæ, nonnullos principio commoverunt ac perturbaverunt.

8.
Respondetur
ulterius.

Generali hac responsione præmissa; quantum spectat ad Orientales, si Cyrillus illorum doctrinam probavit, si Epistolam sibi redditam à Paulo Emisseno appellavit irreprehensibilem, si tandem in tanta pace Orientales Cyrillo adhaeserunt; profecto in fide, & dogmate minime discrepabant. Hac de causa Cyrillus Orientalium Fidei subscripsit; noluit tamen, ut illi instabant, profiteri se contra Nestorii blasphemias non recte scri-

psisse, sed Apologeticis, & Declarationibus suos anathematismos confirmavit. Quod si Cyrillus reciproca instantia non petiit, ut Orientales iisdem anathematismis subscriberent; fecit id prudentissima œconomia; quoniam rectam in illis fidem deprehendens, sperabat fore ut sedatis tandem animis, & dogmate majori in luce posito, damnarent & ipsi Nestorium. Neque id tantum Cyrillus præstitit, verum etiam stetit pro iisdem Orientalibus adversus eorum accusatores: ex qua agendi ratione quantum fidei accesserit utilitatis, & quantum estimationis Cyrillo, probavit rerum eventus, & inita ecclesiarum concordia. Legatur Epistola Cyrilli ad Acacium Melitenensem non semel in hoc capite laudata.

De Theodoro to plura dicam infra. Nunc sat est reponere ejus contra S. Cyrillum scripta Quintam Synodum proscriptis. Fuisse etiam Theodoretum à Cyrillo nimis aversum probant quæ de illo tradit in disert. Historica de ipsa V. Synodo noster Norisius. Etenim etiam post initam pacem, imo Cyrillo jam mortuo, se erga illum esse amaro animo significavit in Epistola ad Domnum, in qua ait in xii. Capitulis latere venenum. Hæc autem scribebat Theodoretus circa tempora Concilii 2. Ephesini, anno 449. & quinquennio post Cyrilli obitum. Recepit quidem Theodoretum Synodus Chalcedonenfis; sed primum cum de ejus ingressu ageretur, Aegyptii omnes, Illyriciani & Palæstini exclamarunt, *Magistrum Nestorii foras*. Sedit tandem ob auctoritatem Orientalium, sed ea conditione, ut ipsius causa postmodum cognosceretur. Ubi ad id absoluta Synodo perventum est; coactus est anathematizare Nestorium, & cum vellet coram Synodo Apologiam recitare, fuit rumore universorum prohibitus. Ideo autem Synodus de scriptis Theodoreti ipsum recipiendo iterum non egit; quoniam actione v. illos plane abrogaverat probando S. Cyrilli doctrinam. Sed vide citatam Norisii dissertationem cap. xi.

Quid vero de Iba? In Epistola, in qua scribit Cyrillum lapsum in Apollinari dogma, ait etiam Nestorium fuisse Episcopatum privatum *judicio, & inquisitione non facta*. In hac Epistola Vigilius Papa contineri dixit *profanas blasphemias*: eamque S. Gregorius in Epit. ad Secundinum appellavit *non Catholicam*. Plura de hac Epistola citato loco Norisius. Fuit tamen

9.
Respondetur
objectis
Theodoreti.10.
Iba impu-
gnatio nihil
valet.

tamen Ibas reſtitutus Sedi ſuæ, quia conſtabat ex Actis in Synodo Berytenſi, diſſiſſe anathema Neſtorio, ideoque retractaſſe, quæ ſcripſerat in Epiſtola ad Marim Perſam, nimirum in illa, in qua S. Cyrillo dogma Apollinarij affricavit. Sed de his iterum. Nil ergo valet adverſus Cyrillum quod aſſeruit Ibas partibus Neſtorianiſ addiſſus, & quod ipſe coactus eſt retractare. Facundus Hermianenſis lib. VI. p. 242. ait Ibam non fuiſſe aſſecutum intentionem diſſorum beati Cyrilli: cujus alucinacionis cauſam paulo ſupra explicavimus.

11. Nec adverſatur Cyrillo S. Iſidorus. S. Iſidorus Peluſiota Epiſt. 310. lib. I. ad Cyrillum, & Epiſt. 370. ejuſdem libri, ipſum quidem hortatur, ut compri- mat ſimultates, atque diſſidia, ſed mini- me ait ſe fidem præſtare iis, quæ de Cy- rillo in vulgus ſpangebantur. Imo lau- data Epiſt. 310. Si ab utraque lema (in- quit) purus, atque immunis eſſe ſtudes, noli violentas ſententiâs ferre: verum il- lata crimina juſto, & integro judicio committe. Vide Biblioth. PP. Tom. VII. pag. 564. nec non proximam Epiſtolam 324. pag. 566.

EXPLICANTUR XII. ANATHEMATISMI D. CYRILLI.

12. Deinde obijciuntur adverſus Cyrillum ipſius anathematismi: in quorum primo illud carpunt, quod ſcripſerit S. Antistes de Virgine Deipara, γεγεννηκε ſαρκινως ſαρ- να γεγεννητα τον εν Θεω πατρός λόγον, *Genuit carnaliter incarnatum Dei Patris Ver- bum.* Hinc duo videntur conſequi; unum quod Verbi divinitas converſa fue- rit in carnem, quæ eſt hæreſis Apollina- ri: alterum, quod Deipara genuerit Dei Verbum carnaliter, non virtute Spiritus ſancti. Verum reſpondetur, idem eſſe το ſαρκινως, carnaliter, ac κατὰ ſαρκας, ſe- cundum carnem; eademque voce uti Athanaſium Orat. IV. contra Arianos, & Greg. Nazianzenum in Epiſt. ad Cleo- nium. Male ergo Theodoretus ita hanc vocem accepit, quaſi affirmaret Cyrillus demutatam fuiſſe Verbi divinitatem in carnem: contra quam interpretationem S. Cyrillus ita mentem propriam expreſ- ſit in Explanat. hujus Anathem. Tom. 6. pag. 147. *Natum eſt enim Verbum ſe- cundum carnem ex S. Virgine, & æque ac nos homo factum eſt, non amittens eſſe Deum, ſed exiſtens quod erat, & in di- vinitatis natura permanens.* Quod ve- ro opponebant Orientales denegari à Cyrillo, quod beata Virgo Chriſtum pe- perit virtute Spiritus ſancti, ita idem Doctor diſpellit in Apologetico pag. R. P. Berti Theol. Tom. IV.

160. *Carnaliter dicere non eſt tollentis admirabilem divinitatem, neque evertentis Spiritus ſancti operationem, qua in utero formavit partum: ſed docentis po- tius, quod ſicut Deus gignitur divine, di- gne Deo, ſecundum ſuam naturam, ita homo humane, hoc eſt, caro carnaliter.*

Vellicarunt in 2. anathematismo quod ait Cyrillus, *κατὰ κατὰ ὑπόστασιν ἡνωσθαι τον Θεου πατρός λόγον, carni ſecundum hy- poſtaſim unitum Dei patris Verbum.* Ob- jecit Theodoretus hanc vocem ignotam eſſe, neque à præcedentibus Patribus uſurpata, atque per illam ſignificari utriusque naturæ mixtionem. At Cy- rillus in Explicat. hujus anathematismi reſpondet adhibuiſſe ſe hæc verba con- tra eos, qui ajunt hominem ſecundum ſo- lum dignitatis, vel auctoritatis confor- tium Deo conjunctum eſſe. Eulogius Pa- triarcha Alexandrinus ait ab Ephreſina Sy- nodo primum receptam vocem unionis ſecundum hypoſtaſim, quoniam hac reſel- luntur aperte Neſtoriani: non enim ad- verſus hos hæreticos ſufficit fateri unio- nem, ut contendebat Theodoretus; cum ipſi minime generalem hanc vocem re- ſpuerent. Neque inuſitatum eſt novis hæreſibus erumpentibus nova etiam uſur- pare vocabula, quemadmodum Nicæna Synodus recepit adverſus Arianos ὁμο- ſιον. Unius tamen perſonæ Latini Pa- tres jam meminerant, præſertim Tertul- lianus adverſus Praxeam, & Auguſtinus laudatus cap. præcedenti, nec non Græ- corum quamplurimi, quorum Cyrillus ſenſum, ac mentem expreſſit.

In tertio anathematismo notarunt Ad- verſarii hæc verba Cyrilli κατὰ ἐνωσιν φυ- σικην, ſecundum unionem naturalem; quaſi utriusque naturæ ſignificent permixtio- nem. At reſpondet Cyrillus in de- clarat. hujus anathemat. pag. 149. ſe hanc vocem uſurpaſſe primo ad demonſtran- dam unionem veram, & propriam, ac perfectiorem morali, quo ſenſu in Epiſt. ad Ephreſios dicimur natura filii iræ, id eſt, vere ac proprie: deinde ait uſum ſe iſdem vocibus adverſus Neſtorianos, qui ſubſiſtentias poſt unionem dividunt, & ſin- gulas, hoc eſt, Deum, & hominem ſepara- tim ponunt. Quo autem ſenſu in hoc anathematismo ſcripſerit poſt unionem non eſſe in Chriſto dividendas hypoſta- ſes, ipſe explicat in Apologetico pag. 165. ſcribens: *Dividere autem unum in duos filios, & ſolvere veræ unionis opus, di- ſtinguendo ſeorſum, & ponendo prætativè hominem, & privatim Deum crimen eſt impium.* Itaque laudatis verbis Cyril- lus

lus demonstrat Christum unicam esse personam. Quidam putant difficillimum esse intellectu, an hoc loco Cyrillus nomine *hypostasis naturam*, an *subsistentiam* significet: sed opinione mea quærunt nōdum in scirpo. Ex allata enim explicatione ipsius Cyrilli constat illum asserere non esse dividendas substantias, in quantum Deus & homo non sunt *separatim ponendi*. Sive ergo dixeris, quod non sunt in Christo dividendæ Personæ, sive quod non subsistunt in Christo duæ naturæ separatæ ac disjunctæ, aut solum unitæ morali consortio dignitatis; eadem ratione hæresis Nestoriana refellitur. Nihil ergo ad hanc quæstionem spectat altera de significatione *hypostaseos*. Opinor autem Cyrillum disputantem contra Nestorium, qui in Christo dispersebat non solum personas duas, sed etiam naturas; dum ait dividendas non esse *hypostases*, utrumque significare, & quod Christus sit una persona, & quod una natura non subsistat ab alia divulsa, ita, ut *hypostasis* non solam naturam importet, sed etiam ejusdem naturæ subsistentiam. Ita non dividuntur in Christo personæ, quia est unus filius; & non dividuntur naturæ, quia licet in suo esse permaneant, non existunt tamen separatim.

15.
Obicitur 4:
&
Respondetur
coherenter
præc. Responsi.

Arguebant Orientales Cyrillum anti-logiæ, quia in Epist. ad Monachos scripserat: *Quantum ad suam naturam, non sanctificatum esse solum Dei patris Verbum, neque eum, qui ex sancta Virgine genitus est, unctum esse, & sanctificatum solum*. Hinc inferebant etiam Cyrillum duas in Christo agnoscere hypostases. Natalis Alexander ait, ipsum Cyrillum respondere, se duas subsistentias duas naturas intellexisse. Nescio num verum sit, & num revera hæc respondeat idem Cyrillus. Enimvero in loco, quem opponebant Orientales non occurrit vocabulum istud *ὑπόστασις*, sed ipsi Orientales duas *hypostases* inferebant ex textu allato, qui ad hunc modum se habet: *ἐκέν ὅσον ἡμεν εἰς ἰδίαν φύσιν, ἢ ἡγίασαι κατὰ μόνον ὃ ἐκ Θεοῦ πατρὸς λόγος, εἰ δὲ τις οἶοιτο τὸν ἐκ τῆς ἁγίας παρθένης γεγεννημένον μεχελάσαι, καὶ ἡγίασαι μόνον*. Hæc scripsit Cyrillus; hæc objectarunt Orientales. Vide opera Cyrilli Tom. vi. pag. 164. At hic expresse duæ *hypostases* minime nominantur. Et responsio Cyrilli est, se ad Monachos scribentem tradidisse, quod non sunt ponendi duo filii seorsum, & privatim, neque Verbum Patris unctum esse oleo exultationis, separatim ab eo, qui est genitus ex Sancta Virgine, ut asser-

mat inventor blasphemiarum Nestorius; sed unum esse Christum, incarnatum, & hominem factum unigenitum Dei Verbum, in quo sunt quidem duæ naturæ, at non divisæ post unionem. Naturas, non *ὑπόστασις* appellat Cyrillus postremis his verbis, sed *φύσεις*: omniaque præcedenti responsioni coherent. Vide Cyrillum eodem Tom. vi. pag. 166.

Adversus quartum anathematismum objiciebant Cyrillum affirmare, quod *Dei Verbo tribuendæ sint voces, quæ in Sacris literis de Christo enuntiantur*. At id videtur duarum naturarum perimere differentiam; quoniam plura enuntiantur de Christo, quæ illi nequeunt convenire, nisi secundum naturam humanam. Quare etiam Arius, & Eunomius, ut divinitatem deprimerent, attribuebant illi quæ sunt in homine vilia, & infirma. At immerito hæc Adversarii insectabantur. Etenim Cyrillus nunquam asseruit tribuenda esse naturæ divinæ quæ conveniunt tantum humanæ, sed damnavit Nestorianos, qui dividentes personas Filio Dei attribuebant divina, filio Virginis attribuebant humana, tanquam *προσώπων, καὶ ὑποστάσεων δύοιν, duabus personis, separatimque hypostasibus*: quibus verbis utitur in hoc Anathematismo Cyrillus. Hinc in ejus declaratione pag. 150. ait: *Omnes itaque Evangelii voces, sive illæ humanæ quid sonent, sive divinæ, ἐν προσηώρῳ, uni Personæ tribuimus*. Atque in Apologetico pag. 170. Arius, Eunomius, & Apollinarius, & omnes societatis illorum chori, studebant inducere nomen hoc Dei Genitrix, ut si commixtio fieret, & naturæ non distinguerentur, nihil humile de humanitate accipiendum esset, locumque jam haberent ipsi contra Deitatem. Et paulo infra: *Nos vero utilissime anathematismum fecimus, non permittendo in duas dividi personas, & subsistentias, εἰς δύο προσώπα τὸ, καὶ ὑποστάσεις, unum Dominum Jesum Christum*. Adverte Cyrillum tam in Anathematismo, quam in ejus declaratione non solum *ὑποστάσεις* posuisse, sed etiam *προσώπα*, dispellens omnem erroris suspicionem.

In v. Anathematismo ægre ferebant Orientales, quod noller Cyrillus *Christum dici Θεοφύγον, Deiferum*; cum idem vocabulum etiam Basilii, alique usurpaverint. Sed facili negotio Cyrillus criminationem istam propulsat pag. 152. demonstrans adhibendam non esse hanc vocem *θεοφύγον* adversus Nestorianos autumantes Verbum habitare in Christo tanquam

16.
Obicitur 5.
& Respond.

17.
Obicitur 6.
& Respond.

quam in Sanctis, de quibus Apostolus in 1. ad Corinth. VI. 20. *Glorificate, & portate Deum in corpore vestro*: Et II. Epist. VI. 16. *Vos enim estis templum Dei vivi, sicut dicit Deus: Quoniam inhabitabo in illis, & inambulabo inter eos*. Et quidem nonne etiam Ignatius Martyr dicitur Θεοφόρος, in Chronico Alexandrino, in Actione prima Concilii Generalis VIII. in Græcæ Ecclesiæ Menaæ, atque in suarum Epistolarum initio, ut diximus Volumine II. pag. 160? Hoc itaque nomine, quamvis nondum exortis Nestorianis inculcate usurpato, intempestive usus foret horum hæreticorum acerrimus Inſector. De Basilio dictum est cap. XIII. præcedenti.

18. Obijciatur 7. & responde-
tur. Movit Orientales, quod Cyrillus inquit in VI. Anathematismo, *Deum non esse Dominum Christi*, cum is tamen servus dicatur ab Esaiâ, Verum Anathematismus ad hunc plane modum se habet. Εἰ τις Θεοῦ, ἢ δεσπότης εἰναι λέγει τὸν Χριστὸν, τὸν ἐκ Θεοῦ πατρὸς γόνον, *Si quis dixerit Dei Patris Verbum esse Deum, vel Dominum Christi, &c.* Non ait hoc loco Cyrillus, aut non esse in Christo formam servi, aut non posse appellari servum Patris secundum humanitatem; negat alium esse Verbum Dominum Christi, & alium Christum servum Dei Verbi, adversus Nestorium, qui Christum à Domino divellebat. Explicat se apertissime Cyrillus sequentibus ejusdem anathematismi verbis: *Et non potius Deum simul, & hominem ipsum confessus fuerit, prout Verbum caro factum est, &c.* Et in libro contra Nestorium III. cap. 2. *Ubi unquam Deus Christi ipsum Dei patris Verbum dictum est? Unus est enim Dominus Jesus Christus*. Nihil anathematismus iste ad illam quæstionem, num Christus spectata natura hominis possit dici servus Patris, de qua infra: hic enim solummodo definitur Christum non esse servum Verbi; quia nemo servus est sui ipsius.

19. Obijciatur 8. & responde-
tur. Adversus anathematismum VII. in quo vetat Cyrillus, ne dicatur *Deum Verbum in homine Jesu fuisse operatum*, opponebant Sophistæ negari ab eodem Cyrillo, quod tradit Paulus scribens ad Ephesios I. 19. & legitur Act. Apost. II. Christum virtute Dei è mortuis surrexisse, & mirabilia patrassse. Retundit hanc oppositionem Cyrillus in Declarat. hujus anath. pag. 176. dicens nunquam se denegasse, quod Pater in Christo, & Verbum in assumpta hominis natura fuerint operati, sed duntaxat quod Verbum Deus operatum fuerit in homine Christo, tanquam in persona ab ipso Verbo

distincta. Quod Pater (inquit) ex mortuis resuscitasse Dominum nostrum Jesum Christum dicatur, ex opere scilicet circa ejus carnem effecto, nemo est, qui ambigat. Ipse autem cum sit vita, & vivificator, & operatoria virtus Patris, suum vivificabat templum, juxta illud: *Solvite templum hoc, & in tribus diebus excitabo illud*. itaque quod vivificabatur non erat alienum, neque alicujus ex hominibus nobis similibus, sed proprium ipsius Verbi corpus. Sat est ad omnem expellendam criminationem ipsius anathematismi verba expendere, Εἰ τις φησὶν, ὡς ἄνθρωπον, ἐνεργῆσαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ λόγῳ τὸν Ἰησοῦν, καὶ τὴν τοῦ μονογενοῦς περὶ αὐτοῦ, ὡς ἑτέρου παρ' αὐτὸν ὑπάρχοντι. *Si quis Jesum tanquam hominem à Dei Verbo operandi vim habuisse, & Unigeniti gloriam illi, tanquam alteri cuiusdam ab ipso Verbo advenisse ait, anathema sit*. En aperte affirmat S. Cyrillus Verbum Deum non operatum in homine Jesu, ὡς ἑτέρου παρ' αὐτὸν, tanquam in alia persona distincta ab ipso Verbo Unigenito filio Dei.

In VIII. Anathematismo, in quo docuit Cyrillus una adoratione colendum esse Emmanuelem, neque assumptum hominem adorandum cum Deo Verbo tanquam alterum cum altero, rationem afferens, quia particula cum, σύν significat distinctam personam; arguebant Cyrillum secum ipso pugnare, quod alibi scripserit *Verbum affidere Deo Patri μετὰ σαρκός, cum carne*. Est enim vis eadem particulae σύν, & μετὰ. Respondet Cyrillus Apologetici pag. 180. utique utriusque particulae eandem esse potestatem, sed verborum complexionem esse spectandam. Nam si dixerò, E. G. animam cum suo corpore honore affici; particula cum non demonstrat distinctionem personarum, quia personæ his verbis minime significantur, anima enim & caro non personarum sunt nomina, sed naturarum. At si dixerò simul conglorificari servum & Dominum, hominem & Deum, possum innuere personarum discrepantiam, quoniam hæc vocabula non significant tantum naturas, sed etiam hypostases, ac personas. Bene habet. Itaque Cyrillus dicens *Verbum simul cum carne adorandum, τὸν λόγον μετὰ σαρκὸς δεῖν προσκυνεῖσθαι*, non multiplicat substantias, quia caro nomen naturæ est, non personæ: at Nestorius affirmans *hominem assumptum una cum Dei Verbo adorandum, tanquam alterum cum altero, τὸν ἀναληφθέντα ἄνθρωπον συμπροσκυνεῖσθαι δεῖν τῷ Θεῷ λόγῳ, ὡς ἑτέρον ἑστέον*, personas divellit; quia dicens ho-

20. Obijciatur 9. & responde-
tur.

minem, & Deum, alterum, & alterum, designat se junctas hypostasies. Igitur factus est anathematismus contra eos, qui modis omnibus dividunt Emmanuel in hominem seorsim, & Deum Verbum seorsim: inquit eo loci Cyrillus.

21. *Obijciatur 10. num. Jesum Christum non esse glorificatum à Spiritu sancto, tanquam ab aliena virtute.* & responde-
tur.

Anathematismus IX. definit Domini Jesum Christum non esse glorificatum à Spiritu sancto, tanquam ab aliena virtute. Accusatores Cyrilli hinc inferebant, ab ipso denegari, quod Christus plura signa fecerit efficientiâ, ac potestate divini Spiritus. At merito vir sanctus respondet hanc esse puram putamque calumniam. Affirmans enim Spiritum sanctum non esse virtutem alienam à Christo, imo statim addens eundem Spiritum sanctum, per quem signa operatus est, proprium esse ejusdem Christi, sicut est Patris, docuit manifeste Christum non esse personam se junctam à Deo Verbo, nec signa patrasse virtute aliena, quemadmodum de seipso testatur Petrus Act. 111. 12. sed esse eandem personam Verbi, & habere cum Spiritu sancto unam divinitatis naturam, ac potestatem, ideoque operatum fuisse signa, ac prodigia virtute propria. In proposito anathematismo (inquit in Apologet. pag. 182.) affirmavimus manifeste, proprium esse Filii Spiritum sanctum, & quod per ipsum perfecit divina signa. At illi, quamvis saepe affirmant me oblitum esse meorum sermonum, in eam progrediuntur stupiditatem, imo dementiam, ut patent me dicere, quod Jhesus demonia non ejecerit per Spiritum. An non hæc manifesta calumnia est?

22. *Obijciatur 11. ipsum Deum Verbum esse Pontificem, & Apostolum confessionis nostræ: quod sane Christo tribuitur in Epistola ad Hebræos 111. 1. Adversus Cyrilli assertum opponerant Orientales, non posse Deo Verbo convenire, ut dicatur summus Sacerdos.* & responde-
tur.

Definit Cyrillus in X. Anathematismo, ipsum Deum Verbum esse Pontificem, & Apostolum confessionis nostræ: quod sane Christo tribuitur in Epistola ad Hebræos 111. 1. Adversus Cyrilli assertum opponerant Orientales, non posse Deo Verbo convenire, ut dicatur summus Sacerdos. Nam in eadem Epistola ad Hebræos, 111. 15. legitur hunc Pontificem, ut compateretur infirmitatibus nostris, tentatum fuisse per omnia pro similitudine absque peccato: quæ in Christum ut hominem possunt quadrare, at in Deum Verbum non possunt. Præterea Sacerdos Deo offert sacrificium: Verbum autem, cui Deo suo, vel quale ministerium suum offerre potest? Hæc Infectatores Cyrilli. Sed is respondet, Verbum exinanitum accipiendo formam servi, & carnem factum, quemadmodum sacræ literæ tradunt. Ut ergo Deus Verbum dicitur exinanitum, & factum caro ratione humanitatis assumptæ; ita non repugnat, quod sub hac

ratione appelletur Apostolus & Sacerdos. Quoniam vero Nestorius aiebat Christum Jesum, & Filium Virginis esse alium à Deo Verbo, & paulatim ad Pontificis dignitatem fuisse proventum; docet Cyrillus hoc anathematismo, Christum, qui est Pontifex, & Apostolus confessionis nostræ esse unum, idemque Verbum Dei Patris, quod fuit ab æterno. Quomodo enim (inquit contra Nestorium lib. 111. cap. 4.) progressus est, ut temere fabularis, ad Pontificis dignitatem, cum Deus sit omnipotens? Objectionem itaque Orientalium plane diluunt, quæ idem Cyrillus scribit in Apologetico pag. 189. Quando dicis, indignum esse Deo, ut sacrificet, ad stipulor & ego. Sed si solum esset, & absque carne Verbum, verum diceret: at vero quia factum est caro, vide & sacrificantem propter humanitatem, & in dignitatibus ultra creaturam, sicut Deum.

Undecimus anathematismus definit Domini carnem vivificam ipsius Verbi, quod ex Deo Patre est, propriam esse, & non alterius cujuscumque ipsi Verbo secundum dignitatem conjuncti. Ipsi Orientales in hujus anathematismi oppugnatione affirmarunt propriam factam dominicam carnem Verbi per unionem; unde apparet non dogmatillos errasse, sed mala verborum Cyrilli intelligentia. Suspiciati ergo sunt, ne forte opinaretur Cyrillus dominicam carnem non esse è nobis assumptam, cum hæreticis cap. 2. refutatis. Superfluum quippe eis videbatur adjicere, quod non est caro dominica alterius cujuscumque, posteaquam dictum fuerat quod est propria Verbi: ideoque suspicabantur in his verbis latitare perfidiam antiquorum hæreticorum. At nugæ sunt istæ, & patidæ cavillationes: nam Cyrillus in hoc anathematismo expresse docuit dominicam carnem non esse alterius cujuscumque, tanquam alicujus personæ conjunctæ cum Verbo secundum dignitatem, ὡς ἐπέκειντο πρὸς αὐτὸν, συνήκουσεν γὰρ αὐτῷ κατὰ τὴν ἀξίαν. Itaque vox ἐπέκειντο, alterius, non excludit consubstantialitatem dominicæ carnis cum materna, ex qua assumpta fuit ac propagata: sed tantum demonstrat non esse carnem alterius personæ, ut contendebat Nestorius; cujus nequitiam si plane Orientales deprehendissent, nunquam certe tanta acerbitate doctrinam Cyrilli vellicassent.

Postremus anathematismus tribuit Deo Verbo passiones, ipsumque appellat passum, & crucifixum. Quomodo, inquit Orientales, possumus Deo Verbo mortem

tem

tem ac paſſionem adſcribere? Inepta, & nimis cavilloſa obſectatio. Non ait Cyrillus divinitatem paſſam, & crucifixam; imo nec abſolute inquit paſſum & crucifixum Deum; quæ tamen num dici poſſint in ſequentibus inquiremus: ſed omni adhibito temperamento, ne quis paſſionem ac mortem tribueret divinitati cum Apollinariftis, aut negaret

Chriſtum paſſum & crucifixum eſſe ipſum Dei Verbum incarnatum cum Neſtorianis, ait idem Verbum *paſſum carne, crucifixum carne, mortuum carne, παθόντα σαρκι, ναι θάνατον ὑποκυμένον σαρκι*. Atque ex his apparet nihil eſſe in Divi Cyrilli anathematismis, quod non ſit per omnia fidei Catholicæ conſentaneum.

C A P U T XVI.

De fide illorum, qui ſteterunt adverſus anathematismos Cyrilli.

S U M M A R I U M.

1. Præliminaria ad propoſitionem.

2. Joannes Antiochenus cum ſuis non approbavit Hæreſin Pelagianam.

3. Nec Neſtorianam.

4 & 5. Obſectationi ſatisfit.

6. 7. & 8. Quid ſenſerit Theodoretus de Cyrillo.

9. & ſeqq. Solvuntur obſectationes.

1. Status quæſtionis.

MANIFESTUM eſt ex dictis refutaſſe Anathematismos Cyrilli Orientales, qui cum Joanne Antiocheno convenerant ad Pſeudofynodum Ephesiſnam, & ſingularem eorundem Anathematismorum Conſutationem edidiſſe Theodoretum Episcopum Cyri. Oritur hinc quæſtio, num hi errore facti perſonæ tantum Neſtorii fuerint patrocinati, an etiam probando illius dogmata Orthodoxam fidem peſſumdederint. Et quoniam adhærebant Joanni Julianus, Orontius, alique Episcopi Pelagiani è propriis ſedibus expulſi, atque in Actis ejusdem Synodi legitur quidam Canon Pelagianam hæreſim continens; hoc etiam controvertitur, an hanc foverit idem Joannes Antiochenus Antistes. De Joannis, ac factionis ſuæ ſuppoſito Pelagianismo erudite pertractant Lupus diſſert. de Synodo Ephesiſna cap. 4. Garnerius Tom. 2. in Opera Mercatoris pag. 61. & ſequentibus, Norſius lib. 11. Hiſt. Pelagiæ cap. 9. Pagius ad annum 431. num. xxvi. & alii permulti. Immunem fuiſſe Joannem à dogmate Neſtoriano probant cum laudatis eximiis viris Nat. Alexander diſſert. ix. in Hiſtoriam Eccleſ. ſæc. v. Tournely de Incarnationat. pag. 256. Boucat diſſert. 111. Sect. iv. De Theodoretis plura ibidem Lupus, Norſius in diſſert. de Synodo quinta, Garnerius in Operum Theodoretis Auctario. Omnia ſingillatim ſunt proximis poſitionibus finienda.

2. Propoſitio 1.

PROPOSITIO I. Joannes Antiochenus, & Orientales, qui ſteterunt adverſus anathematismos Cyrilli, neque Pelagianam, neque Neſtorianam hæreſim approbarunt,

Et quidem, licet in illo ſeditioſo congreſſu Pelagiani Episcopi adhærerent Patriarchæ Antiocheno, is illos minime admittit ad ſubſcribendum damnationi xii. Capitulorum Cyrilli, ut liquet ex nomine ſingulorum, inter quos nec unus Pelagianorum enumeratur. Deinde cum Joannes Synodo abſoluta, & minacibus Theodoſii literis permotus ad ineundam cum Cyrillo pacem edidiſſet Symbolum fidei ſuæ, atque illud per Paulum Episcopum Emiſſenum curaffeſſet perferendum ad ipſum Cyrillum; non ſolum Pelagianna dogmata nullatenus expreſſit, ut liquet ex eodem Symbolo, quod recitatur à Liberato cap. 8. & legitur in Actibus Ephesiſis; verum etiam fidem Catholicam, & irreprehenſibilem expoſuit, ipſius Cyrilli teſtimonio probatam, & confirmatam, ut dictum eſt Capite præcedenti. Ferventibus inſuper inter Cyrillum & Joannem diſſidiis, utrinque ſibi obſciebant Pelagianismum, & communionem cum Cæleſtianiſis, ut demonſtrat Norſius ex Epistolis S. Cyrilli ad Cæleſtinum, & Orientalium ad Rufum Theſſalonicenſem; quamquam calumnia erant aperta quæ adverſus Cyrillum Schismatici diſſamaverant; Cyrilli autem ſuſpicio temeraria non erat, ſed orta ex Pelagianorum cum Neſtorianis, ipſiſque Schismaticis conſuetudine. At inverſimile eſt Orientales in Ephesiſna Pſeudofynodo probaſſe hæreſim Pelagianam, cujus Memnonem, Cyrillum, alioſque Orthodoxos inſimulabant. Ad hæc Sanctus Cyrillus ineundo pacem cum Orientalibus nihil legitur poſtulaviſſe de Pelagiano canone, quem aliqui in Synodo illa Orientalium putant fuiſſe editum:

Probatur
1ma pars.